

trygg

AVIS UTGITT AV FOLKEBEVEGELSEN MOT NORSK MEDLEMSKAP I EEC — JANUAR 1972

arbeidsplassene!

Arbeidsplasser i fare

På lengre sikt må vi regne med økt arbeidsledighet innenfor EEC, sier professor Leif Johansen

Dyrere mat

Forbrukerne må betale EEC-medlemskapet med høyere matvarepriser, bekrefter landbruksdirektøren

Lønnsoppgjør via Bryssel

Det vil bli en samordning av lønns- og inntektspolitikken for hele EEC-området

Dyrere å bo

Fare for at boligtilskuddet faller bort. Høyere renter og moms øker boutgiftene ytterligere

Fransk og italiensk arbeidernes syn:

EEC er arbeidsgiverens marked

— Ettersom EEC er skapt først og fremst for å tjene monopolkonsernene i Vest-Europa, kan denne sammenslutningen ikke være noen egnet ramme for samarbeid mellom de europeiske fagbevegelsene, sier Paolo Cinanni, visepresidenten i organisasjonen for de italienske fremmedarbeiderne. Et internasjonalt faglig samarbeid er helt påkrevet, men det må komme istand uavhengig av EEC.

Han mener det er nødvendig å reise motstand mot en arbeidsmarkedspolitikk som går ut på å trekke arbeidskraften fra de tilbakevendende områdene til kapitalkonsentrasjonene i Vest-Tyskland, Belgia og Frankrike. Han kan ikke ønske norsk arbeiderbevegelse velkommen inn, sier han.

Idvio Mascarello, sekretæren i den største franske landsorganisasjonen, C.G.T., sier:

— Vi ser med forståelse på den kampen som blir ført i Norge, mot medlemskap i Fellesmarkedet. Denne kampen er nødvendig, fordi norsk medlemskap vil gi norske og utenlandske kapitalkrefter bedre muligheter til å fremme sine interesser på bekostning av arbeiderklassen.

Samordningen av EEC-landenes økonomiske politikk er et middel til å overføre viktige politiske avgjørelser til organer der arbeidstakerne ikke har noen innflytelse.

«Hele folket i arbeid»

EEC

GIR INGEN

GARANTIER

Direktør Lorck i Elkem-konsernet har truet med å si opp folk om vi ikke kommer inn. Direktør Blom i Denofa-Lilleborg er noe forsiktigere og spør at lønnsvevnen vil reduseres med 100 årslønninger hvis vi velger å isolere oss». Direktør Paus i Hydro mener konsernet vil være tjent med å gå inn fordi en da bl.a. er garantert mot nasjonale miljøverntiltak.

Dersom det ikke hadde stått slike sterke kapitalinteresser bak, kunne vi tatt det som usaklige overtramp i en opphetet debatt. De må tas mer alvorlig enn som så — ikke fordi det er saklig grunnlag for påstandene om at vi må inn, men fordi pengemakta nå griper til så åpenbart usaklig propaganda.

Krumspring i debatten

EEC-motstanderne i debatten har hele tiden hevdet at det ikke er blitt forhandlet om det vesentlige. Så lenge EF-stremistene hadde håp om et brukbart forhandlingsresultat sa de det motsatte: "Selvsagt måtte det sikres tilfredsstillende ordninger for utkantene!" Nå er det åpenbart at forhandlingsresultatet er blitt meget dårlig — nå finner tilhengerne det mer profitabelt å gjøre et krumspring i debatten og bagatellisere betydningen av forhandlingsresultatet. Nå heter det seg at det tross alt er mye viktigere at industrien og dens interesser ivaretas. Så kan utkantene heller selle sin egen sjø.

Plutselig er reaksjonære industri-ledere blitt meget opptatt av at norske arbeidsplasser sikres. Svake konjunkturer i enkelte bransjer utnyttes maksimalt av EF-pressen for å skape inntrykk av at de økonomiske utsiktene er dystre hvis vi ikke kommer med i EEC. Dessuten nærmer tariffrevisjonen seg — har det noen gang hendt at arbeidsgiverne har snakket om de lyse utsiktene når den har stått for døren?

Ingen trygghet i «Felleskapet»

Samheten er at EEC-medlemskap ikke vil trygge arbeidsplassene. EEC's formål er et helt annet. Arbeidsledigheten i EEC er jamt over langt større enn i Norge. Den norske arbeidsledigheten er størst i utkantene, bl.a. i Nord-Norge. I pressområdene er det nå som før press på arbeidsmarkedet. Det gjelder derfor å flytte arbeidsplasser dit folk bor — dvs blant annet til Nord-Norge. Men ingen tror vel at EEC-med-

lemskap vil fremme en slik utvikling? Avfolkingen av utkantene har vært langt mer hardhendt i EEC enn den har vært i Norge. En uhemmet og ukontrollert strukturrasjonalisering vil bare forsterkes av EEC-medlemskap og det er den som skaper sysselsettingsproblemer. Det er ingen som til nå har hevdet at de bedriftslederne vi har hatt i Norge i den siste tid ville vært unngått om vi hadde vært medlemmer i EEC. Sannsynligvis ville langt flere mindre industri-bedrifter blitt rammet.

Tollfrihet kan oppnås

Mye av arbeidsplass-propagandaen til næringslivsspisene har bygget på tollargumenter. Til dette må det bemerkes at Sveriges forhandlinger om en frihandelsordning enda ikke er sluttførte. Til alt overmål har EEC-tilhengerne avvist å utrede alternativer til medlemskap. Likevel uttaler de seg skråsikkert om "slik" vil alternativene virke.

Det vi foreløpig vet er at tilbudet fra EEC til Sverige går ut på en frihandelsordning for industrivarer, med kortvarige unntak for en del

problemvarer. Varigheten av disse unntakene er av EEC foreslått til 12 år. Denne unntakslisten arbeider Sveriges forhandlere selvsagt for å få skåret ned. Men det er nok realistisk å rekne med at enkelte papir- og papp-kvaliteter vil bli stående på unntakslisten. Alle de andre foreslåtte varene skulle det være gode utsikter til å få fjernet.

De bedriftene som hittil har eksportert disse papir-kvalitetene må derfor rekne med en økt tollbelastning dersom de ikke finner fram til andre kvaliteter eller andre eksport-markeder.

En trussel

Struktur-endringer er imidlertid noe en må rekne med i ethvert økonomisk system. Den vesentlige forskjellen er at vi vil ha langt bedre muligheter for å forberede oss på regionale sysselsettingsproblemer før de oppstår dersom vi blir stående utenfor EEC. Et medlemskap i en økonomisk union med målsettinger som ikke går ut på å sikre full sysselsetting vil virkelig være en trussel mot målsettingen: "Hele folket i arbeid".

Lønnsoppgjør via Bryssel

Vil lønnsoppgjørene bestemmes i Bryssel om Norge blir medlem av EEC? Det er mye som tyder på det.

Werner-planen — som Regjeringens eget underutvalg sier vil bli en realitet — går inn for at lønnsoppgjørene må «overvåkes». Kommisjonen i Bryssel har allerede gått foran: Den har gitt de seks medlemslandene i EEC beskjed om at lønns- og prisforhøyelsene må reduseres. Lønnsforhøyelsen må ikke ligge på mer enn 6—7 pst. ved utgangen av neste år, slår Kommisjonen fast.

Hva betyr dette?

Det betyr en utvikling mot lønns- og inntektsoppgjør utformet på topp-plan i Bryssel. Odd Aukrust, forskningssjef i Statistisk Sentralbyrå og formann i Regjeringens lønnsutvalg pekte på farene ved denne utviklingen i en TV-debatt nylig.

Det vil bli en samordning av lønns- og inntektspolitikken for hele EEC-området. Lønns- og inntektspolitikken som skal gjelde for Norge vil altså bestemmes i Bryssel.

Er vi interessert i at det skal være slik?

Dyrere å leve

Det blir dyrere å leve om Norge går inn i EEC. Den enkelte forbruker må betale med høyere matvarepriser. Medlem av Regjeringens forhandlingsdelegasjon, landbruksdirektør Johan Ringen, bekreftet nylig i et avisintervju det som Folkebevegelsen lenge har hevdet.

Melkeprisen vil bli omtrent som nå, mens ost vil bli atskillig dyrere. Smør blir mer enn dobbelt så dyrt. Margarin blir også dyrere. Kjøtt og fisk vil gå opp. Prisene på mel og bakervarer vil stige betraktelig.

Vi må også regne med dyrere kaffe, te, kakao, sukker og sydfrukt. I dag innfører vi disse varer stort sett tollfritt. Innen EEC blir slik import belagt med toll. På sukker tar EEC en toll på 80 pst. Det betyr nesten en fordobling av sukkerprisene.

I alt betyr dette en økt matvareregning for forbrukerne på anslagsvis 1000 millioner kroner pr. år — eller nærmere en tusenlapp pr. husstand.

EEC har øket ulikhetene

I et memorandum fra EEC-kommisjonen i Bryssel finner vi en åpenhjertig beskrivelse av hvordan det frikapitalistiske systemet virker distriktspolitisk. Rene profittsynsninger dirigerer investeringene dit kapitalen yngler mest, og resultatet er, slik det heter i Kommisjonens vendinger:

«Det har allerede blitt registrert at en umiddelbar konsekvens av å åpne grensene, er en aksentuering av tendensene til geografisk konsentrasjon. Bedrifter blir gjennom konkurransen tilskyndet til å søke de forhold som er best for deres virksomheter og spesielt for plasseringen av deres bestemte aktiviteter. Resultatet er konsentrasjon i allerede industrialiserte områder som bedre enn andre tilfredsstillende vilkårene for hensiktsmessig lokalisering.

I visse tilfeller har derfor den gradvise fullføring av det felles marked hatt en tendens til å forverre de utbredte og skadelige ulikhetene i den geografiske spredning av produksjonen som medlemslandenes regionalpolitikk forsøker å fjerne.»

Bredriftsdemokratiet bygges ikke i Bryssel

Av klubbformann OVE LARSEN

Tiltakene for å sikre arbeidsplassene er bare mulig å gjennomføre ved at de ansatte får full innflytelse og reell avgjørelsesmyndighet på sin egen arbeidsplass gjennom en omfattende demokratisering i arbeidslivet.

Denne demokratisering må skje ved at maktforholdene i bedriftene endres ved at de som tidligere har hatt den fulle styringsrett gjennom eierinteressene, må avgi endel av styringsretten til de ansatte som har sitt eksistensgrunnlag knyttet til arbeidsplassen.

Kan det skje en slik endring i Norge idag? Svaret på dette er helt avgjørende for vår strategi for å skaffe oss denne innflytelse, og jeg tror dette er mulig, forutsatt at vi ikke blir medlem av EEC.

Grunnen til at jeg tror dette kan gjennomføres på norske bedrifter, er at såvel bedriftsle-

deere som eiere er påvirket av de maktpolitiske forhold som er tilkjempet gjennom fagbevegelsens kamp i årtier. De kan ut fra dette lettere forstå nødvendigheten av de krav som framsettes i pakt med den samfunnsmessige utvikling. Dette betyr ikke at vi bare kan sove og la tingene utvikle seg uten påvirkning, men det betyr at forutsetningene er tilstede for gjennomgripende forandringer, slik at vår målsetting om et samfunn med produksjonsmidlene i felles eie kan bli realisert.

Ved innlemmelse i EEC vil denne mulighet bli sterkt svekket, fordi kapitalkraftene i vårt land blir forenet med den internasjonale monopolkapital i en langt sterkere grad enn hittil. De vil derfor ha en langt mer avvisende holdning til de krav som stilles om innflytelse på bedriftene.

Strukturrasjonaliseringa i treforedlingsindustrien

Samfunnstyring bare mulig utenfor EEC

I løpet av 1971 og de første ukene i 1972 er 13 treforedlingsbedrifter med mer enn 2000 ansatte nedlagt eller varslet nedlagt. De er slått konkurs, eller har rett og slett bare innstilt.

Denne prosessen styres av fortjenestemotiver. De største kapital- og bedriftseierne ønsker en strukturrasjonalisering av treforedlingsindustrien. De vil opprette et fåtall store og høyeffektive produksjonsenheter, fordelt på et fåtall store selskaper.

Strukturrasjonalisering ville utvilsomt vært aktuelt for treforedlingen selv om EEC ikke hadde eksistert. Innen vårt økonomiske system må en rette seg etter de konkurranseforhold som andre bestemmer. Men det er all grunn til å sette det siste årets begivenheter i treforedlingen i forbindelse med forberedelsene til norsk EEC-medlemskap.

Nedleggelsene ble planlagt allerede i midten av 60-åra, like etter at norsk EEC-medlemskap første gang kom på tale.

At skredet av nedleggelsene kom i løpet av fjoråret, henger for en stor del sammen med at det haster med å komme i en gunstigst mulig utgangssposisjon som deltaker på EEC-markedet.

I EEC er det ikke plass for de små og "urasjonelle" bedriftene. Og i spillet om høyest mulig effektivitet og størst mulig

Fra EEC-demonstrasjonen i 1962

Nedleggelsene i treforedlingsindustrien må delvis betraktes som forberedelser til EEC-medlemskap.

Utenfor EEC har vi nasjonal selvstendighet til å styre saneringsprosesser i industrien, slik at sysselsettingen sikres.

enheter, teller sysselsettingen ingen ting.

Industrilederne vil hevde at strukturrasjonalisering og sentralisering er nødvendig for å hevde seg i konkurransen. På deres egne premisser kan vi gi dem rett. Men ønsker arbeidstakerne en slik utvikling, som i høyeste grad setter arbeidsplassene i fare? Ønsker vi å delta i en markedssammenslutning som bare tar hensyn til den kapitalistiske økonomiens krav?

Selv om Norge i dag også er kapitalistisk, gir den nasjonale

selvstendighet oss i dag muligheter til å gripe inn for å hindre at strukturrasjonalisering rammer arbeidstakerne, deres familier og lokalsamfunnene for hardt. Gjennom statlig planlegging og inngrep kan prosessen styres, slik at f.eks. produksjonen ved en bedrift holdes ved like inntil de ansatte er skaffet nytt og likeverdig arbeid. Innenfor EEC ser en dette som inngrep i den frie konkurransen og den frie markedsdannelsen, og følgelig i strid med Romatraktatens bestemmelser.

Vi bør regne med økt arbeidsledighet i EEC

Hva vil Romatraktatens regler om fri varesirkulasjon, frie kapitalbevegelser og lik etableringsrett bety for vår egen konjunkturpolitikk? Vi retter spørsmålet til professor Leif Johansen.

— Et av de vanskeligste problemene i konjunkturpolitikken er å styre utviklingen av etterspørselen innenlands, slik at en opprettholder full sysselsetting uten at importen blir så stor at det blir for stort underskudd på handelsbalansen.

Gjennomføring av Romatraktatens

regler vil gjøre det vanskeligere for det enkelte land å løse dette problemet. Samtidig vil regelen om frie kapitalbevegelser svekke effektiviteten av penge- og kredittpolitiske virkemidler som en har brukt i Norge for å styre konjunkturutviklingen.

Både når en ved innenlandske tiltak vil bremse på utviklingen i etterspørselen og når en vil stimulere den, vil de tilskitete virkningene kunne motvirkes eller oppheves av kapitalbevegelsen mellom landene.

— Hva kan dette bety for sysselsettingen?

— Ingen kan si noe sikkert tallmessig om dette, men poenget er at usikkerheten blir større. Over et lengre tidsrom anser jeg det sannsynlig at det gjennomsnittlige arbeidsløshetsnivå blir høyere i Norge om vi underordnes Romatraktatens regler, enn om vi ikke gjør det. Jeg tror det konjunkturmessig er viktigere enn det tollpolitiske momentet for utviklingen når det gjelder sysselsettingen.

— Vil Wernerplanen spille en rolle her?

— Ja. En er i EEC full klar over at en ordning basert på Roma-traktatens fulle gjennomføring, men ikke noe mer, vil innebære større usikkerhet med hensyn til konjunkturutviklingen. Wernerplanen tar så å si utgangspunkt i det forhold at landene har fått svekket sine nasjonale konjunkturstyringsmuligheter, og at dette må oppveies ved innføring av overnasjonale virkemidler. Men en virkelig effektiv konjunkturpolitikk kan en neppe vente, av flere grunner.

Og den vil være sen i reaksjonene, fordi det vil gjøre seg gjeldende mange motsetninger i forberedelsen av de beslutninger som må tas.

Etter min mening gjør det seg gjeldende store misforståelser når det gjelder valutakurssystemet. Det framstilles ofte som om

den fastlåsing av valutakursene mellom EEC-landene som Wernerplanen innebærer, vil være et viktig element til å stabilisere utviklingen. Etter min oppfatning ville mulighetene for visse justeringer av valutakursene være et naturlig og verdifullt virkemiddel å ha, når takten i utviklingen er forskjellig i de forskjellige land. Når valutakursene ikke kan endres, må andre tiltak, som lettere går ut over sysselsettingen, oftere tas i bruk.

— En rekke norske bedrifter har vært rammet av krise den senere tid. Er EEC-medlemskap løsningen på problemet, slik det har vært framstilt på arbeidsgiverhold?

— Det er klart at for enkelte bedrifter i eksportnæringen vil EEC-medlemskap kunne lette situasjonen. Men det er jo også bedrifter som produserer vesentlig for hjemmemarkedet, og i konkurranse med import, som har vært rammet. Disse vil komme i en vanskeligere situasjon med enda sterkere konkurranse fra importvarer om vi går med. Forøvrig ser vi at slike problemer har meldt seg i land som står i helt forskjellige stillinger med hensyn til markedsspørsmålet. Bedriftsnedleggelsener, permitteringer og oppsigelser er en heller ikke spart for i EEC-landene, selv om en allerede har et "stort marked".

For helheten, og på lengre sikt, er det viktigere at vi bevarer muligheten for å bruke effektive nasjonale virkemidler i konjunkturpolitikken og i strukturpolitikken enn å sikre den pris-messige fordel en del eksportnæringer kan oppnå ved å komme innenfor EECs tollgrenser. For store deler av eksportindustrien vil vi forøvrig kunne oppnå tollfri adgang til EEC ved en frihandelsavtale, uten medlemskap, sier Leif Johansen.

Redaktør: LISE WINTHER

Redaksjonskomite: Rolf Dahl, Kjell Fiskerud, Ragnar Kalheim, Ove Larsen.

Er dette fordøyelig?

Resultatet ble at våre forhandlere slukte fisken, selv om smaken var bitrere enn man kunne ha tenkt seg.

På de to eneste punkter av betydning Norge stilte krav i forhandlingene med EEC, har vi kapitulert. De «varige særordninger» er blitt midlertidige, for jordbruk og fiske.

Alt annet vesentlig ble godtatt av Norge allerede ved innvingningen av forhandlingene.

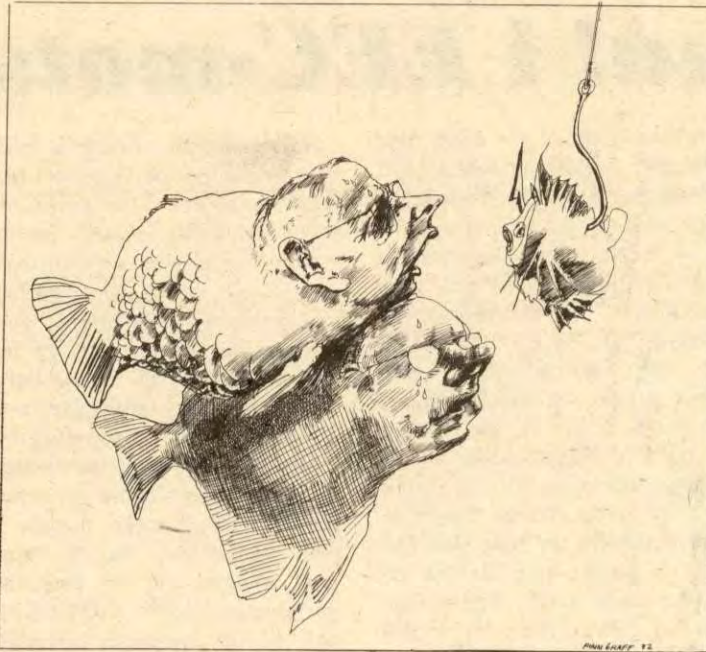
Vi har oppnådd et resultat som viser at EEC ikke viker en tomme fra Romatraktaten og de fastlagte prinsipper for å imote-

komme de hensyn som er av vital interesse for norsk virkelighet.

Les selv protokollen og bli klok.

Det som nå gjenstår, er å få folket til å sluke EEC-medlemskapet. Derfor presenteres forhandlingsresultatet, med en liten omskrivning av Brattellis ord: i formuleringer som er i konflikt med de politiske realiteter.

Fram til folkeavstemningen kan vi vente et omfattende press på opinionen fra medlemskaps-tilhengernes side. Storkapitalen

vil satse uhemmet på å komme inn, kampanjen er offentlig budet. Den statlige informasjon

vil uten tvil fortsette med å gi medlemskap en tillokkende farge, og siden massemediene do-

mineres av EEC-tilhengerne er det mektige krefter som trykker på med kurs for Bryssel.

Det er interessant å legge merke til hvem som straks kom ilende for å erklære sin tilfredshet med forhandlingsresultatet: Arbeidsgiverforeningen, forsikringsselskapenes og bankenes sammenslutninger, Industriforbundet, Handelsstandsforbundet og Rederforbundet.

Arbeidere, bønder og fiskere har imidlertid andre interesser å ivareta. De har sett hvor lite deres stemme teller i EEC-sammenheng, selv i en forhandlingsposisjon.

Ved folkeavstemningen må deres mening veie i vektskålen. Og det må være et krav at folkeavstemningen finner sted for sommerferien, slik at en forsvarlig behandling av alternative løsninger kan komme raskt i gang.

Stadig flere norske bedrifter på utenlandske hender

Stadig flere norske bedrifter blir oppkjøpt av utenlandske storkonsern. Den utenlandskontrollerte sektorens andel av landets aksjekapital har steget voldsomt i løpet av 60-årene. Norske EEC-medlemskap vil føre denne utviklingen langt videre.

I 1968 hadde de utenlandskontrollerte bedriftene 23 pst. av aksjekapitalen i alle næringer i Norge og 32 pst. i industri og bergverk.

Allerede i 1970 var over fjerdeparten av aksjekapitalen i norsk næringsliv under utenlandsk kontroll – og i tillegg til dette kommer utenlandsk innflytelse via avtaler og handelsforbindelser mel-

lom norske og utenlandske selskaper.

EEC-landene har ikke i særlig grad deltatt i denne investeringsvirksomheten i Norge. De har hatt nok med å investere innen Fellesmarkedet, men det må være helt klart at norsk EEC-tilslutning vil føre til sterk økning i EEC-landenes investeringer i Norge. ROMA-traktatens bestemmelser om fri kapitalbevegelse,

fri etableringsrett og fritt arbeidsmarked oppmuntrer til en slik utvikling.

Det er noen av de konkrete konsekvensene ved at norske bedrifter overtas og eies av utenlandske storkonsern.

– Selskapene kan trekke store overskudd ut av landet og dermed slippe å betale skatt.

Det kan skje bl.a. ved at moderselskapet i sitt mellomregnskap med det norske datterselskapet kan ta vederlag for sine varer/tjenester som ligger på topp av markedspris til enhver tid.

Moderselskapet kan kreve høy-

est mulig rente av lån til datterselskapet.

Moderselskapet kan kreve høyest mulig vederlag for "know-how", og lisens- og patentrettigheter.

Det betyr at statens og kommunenes skatteinntekter reduseres. Færre ressurser til utbygging av vårt eget land og økt skattetrykk på arbeidstagerne blir konsekvensene.

– Det blir også farlige konsekvenser på den faglig/politiske sektoren: Norske arbeidsplasser bestemmes over av utenlandske storkonsern. Det betyr at hele fagbevegelsens forhandlingsap-

parat uthules. I nedgangstider kan et storkonsern "mätte legges ned" en underavdeling i "verdens utkant" – f.eks. i Norge. Et pennestrøk i Paris eller Brüssel kan få konsekvenser for tusenvis av arbeidsplasser i Norge.

– Roma-traktatens bestemmelse om det frie og bevegelige arbeidsmarkedet gir skremmende perspektiver – sett i denne sammenheng.

Dersom f.eks. norske arbeidere går til streik ved et internasjonalt storkonsern for å bedre sine kår, kan denne bedriften rett og slett importere arbeidskraft fra andre land.

EEC betyr økte bokostnader

Det er stor fare for at bo-kostnadene vil øke voldsomt hvis vi kommer med i EEC.

EEC er i ferd med å lage en forordning som forbyr momsrefusjon ved boligbygging. Mye tyder også på at husleie og boligomsetning vil bli belagt med moms.

Et utvalg under EEC-kommisjonen i Brussel er for øyeblikket i ferd med å utarbeide en forordning som setter forbud mot refusjon av moms ved boligbygging.

I Norge har vi i dag en såkalt boligtilskuddsordning. Den er beregnet på grunnlag av momsen, og er i realiteten tilbakebetaling av moms på bygningsmaterialer og andre byggekostnader. Høyeste tilskuddsbeløp er 24.000 kr. pr. leilighet. Skyhøye boligkostnader ville vært enda høyere uten boligtilskuddet.

EEC-forordningen tar tydelig-

vis sikte på å sette en stopper for slike tilskuddsordninger. Dette betyr at ved norsk EEC-medlemskap vil en husbankfinansiert leilighet bli opp til 24.000 kr. dyrere.

Enten dette beløpet fordeles på innskudd eller husleie, vil bokostnadene øke betydelig. Kanskje kan dette i en viss utstrekning kompenseres med bostøtte – altså sosialbidrag. Men etter som statsbudsjettets ramme i stor grad vil bli fastlagt i Brussel, vil de norske bevilgende myndigheter ha svært begrensede muligheter til å yte bostøtte,

uten at det går ut over andre sosiale tiltak.

Det er også stor fare for at EEC vil innføre moms på husleie og på boligomsetning. I Belgia har en allerede husleiemoms. At denne avgiftsbelastningen vil bli generell, tyder Roma-

traktaten, Werner-planen og EEC-direktiver på.

I Werner planen, etappeplanen for en økonomisk og monetær union, heter det, "Når det gjelder de indirekte skatter, skal merverdiavgiften komme til generell anvendelse (vår uth.),

og det skal vedtas et program for tilnærming av satsene".

I EECs 2. direktiv av 11. april 1967 slås det fast at omsetning og utleie av fast eiendom (jord og bygninger) skal være omfattet av avgiftsplikten.

I Romatraktaten fastsettes i artiklene 95-99 prinsippet om "harmonisering" av skatte- og avgiftspolitikken.

REGJERINGEN MÅ GI OSS BESKJED

Hvis EEC virkelig har planer om husleie-moms på toppen av forbudet mot moms-refusjon for byggekostnadene, vil prisnivået på boligsektoren nå voldsomme høyder.

Det er på tide at regjeringen legger alle kort på bordet når det gjelder avgiftsbelastning for boliger og boligbygging, og gir klar beskjed om hva vi kan vente oss.

Renten må opp på EEC-nivå

Det er en kjent sak at bo-utgiftene i vesentlig grad blir bestemt av rente-nivået på boliglån. I forbindelse med EEC-debatten er det viktig å finne ut hva som vil skje med rente-nivået i Norge dersom Norge går inn i EEC.

Så sent som i 1956 lå husbankrenten på 2,5%. Nå er den steget til 5%, og dette har bidratt til den voldsomme økingen i bo-utgiftene for folk flest. Hva vil skje hvis Norge går inn i EEC?

FRA CA. 6 TIL OVER 8 PST.

En ting er klar: Det alminnelige rente-nivået i Norge kan i så fall ikke avvike fra rente-nivået ellers i EEC. Dette står med klare ord i Regjeringens egen markedsmelding. På kortsiktige lån har rente-nivået i Norge allerede tilpasset seg nivået i EEC. På langsiktige lån er forskjellen ennå stor, i overkant av 2%. For statsobligasjoner og statsgaranterte obligasjoner har vi i dag i Norge en rente på

ca. 6%, mens den i de fleste EEC-land ligger godt over 8%.

Denne forskjellen kan Norge opprettholde så lenge vi holder oss utenfor EEC. Hvis Norge går inn i EEC, vil gjennomføringen av frie kapitalbevegelser gjøre det umulig å holde lavere rentenivå i Norge enn i EEC. Dette betyr bl.a. at mens staten i dag kan låne penger innenlands til en rente av 6%, må den betale 8% rente på slike lån dersom Norge går inn i EEC.

For boligpolitikken i Norge vil en innenfor EEC ha to muligheter. 1. En kan øke husbankrenten i takt med renteøkningen for øvrig. Det betyr at bo-utgiftene automatisk går opp. Går husbankrenten opp fra 5% til 7% betyr det at rente-utgiftene øker med hele 40%. Dette vil bety en drastisk økning av bo-utgifter som alt på forhånd er tunge å bære for vanlige lønnstakere og andre med lave eller middels inntekter.

2. En kan holde husbankrenten

på 5%. Det betyr at bo-utgiftene subsidieres, siden staten selv må låne penger til 8% rente. Det store spørsmålet blir da om det er plass på statsbudsjettet for en så omfattende subsidiering.

I prinsippet har staten to veier å gå:

a. å skyve omkostningene over på folk flest ved økte skatter og avgifter,

b. å redusere innsatsen på andre felter: skole, sosialsektoren o.l.

Felles mål i EEC-motstanden

Redaktør Olav Brunvand i Arbeidernes Pressekontor forsøker å mistenkeliggjøre det tverrpolitiske samarbeid i Folkebevegelsen. AUF deltar sammen med Folkebevegelsens faglige utvalg i arrangementet av den faglige landskonferansen om om EEC-problematikken.

I den anledning skriver Brunvand bl.a. i en artikkel som verserer i partipressen:

«Det som er nytt i denne saken er at det på siden av arbeiderbevegelsens organisasjoner, og i samarbeid med fagorganisasjonens motstandere (uthevet her), gjøres forsøk på å danne organisert fraksjonsvirksomhet.»

AP-redaktørens beskyldning blir kontant avvist av kjente personer innen fagbevegelsen, som er aktive i kampen mot norsk medlemskap i EEC. Vår avis har fått disse kommentarene:

SLIKE PÅSTANDER ER TULL

Asbjørn Larsen, formann i

Nordens Klippe, Kirkenes, sier det slik: — Dette er bare et nytt forsøk på å kneble fagbevegelsen, så den ikke skal si sin mening. Hvem sikter Brunvand til med «fagorganisasjonens motstandere»? Landbruksorganisasjonene? Det vi har tatt stilling til, som fagorganiserte i Nordens Klippe, er medlemskap i Fellesmarkedet. Vi har vedtatt å støtte Folkebevegelsen, dens faglige utvalg og AUF fordi det der blir gjort et arbeid som er nødvendig for at folk skal forstå hva som foregår. Der har de andre sviktet totalt. Derfor avviser vi enhver form for kritikk av dette slag som tull.

DESPERATE TILHENGERE

Ragnar Kalheim, fellestillitsmann på Aker og viseformann i Folkebevegelsens styre: — I følge Arbeiderpartiets egen vurdering er velgergrunnlaget for partiet de fagorganiserte, jordbruksbefolkningen og fiskeri- og

kystbefolkningen. Brattelis kurs mot Bryssel, er en linje som går klart i mot det disse store befolkningsgrupper ønsker. De er i mot medlemskap av prinsipielle grunner og de var i mot selve forhandlingsopplegget. Jeg samarbeider meget godt og intimt med alle slags motstandere av medlemskap, særlig går samarbeidet utmerket med representanter for jordbruk, fiske og fagorganisasjonen. Dette er min plattform. Å forsøke å hale i land medlemskap nå, vil være intet mindre enn en desperat handling av partiets nøkkelpersoner, og en fantastisk avklaring for åpen scene av deres vilje til allianse med storkapitalen.

LET LENGER TIL HØYRE

Øystein Larsen, formann i Norsk Arbeidsmandsforbund:

— Redaktør Brunvand burde søke på et videre felt etter fagorganisasjonens motstandere,

det er naturlig å tro at han finner dem lettest innen Høyre.

Dette er naturligvis et forsøk på å så mistillit til anti EEC-arbeidet, men når det gjelder tverrpolitisk samarbeid kan en vise til det som fant sted mellom Arbeiderpartiet og Bondepartiet i 30-årene, uten at resultatet ble katastrofalt. Og så kan en peke på annet tverrpolitisk samarbeid som foregår i dag. I Europabevegelsens styre samarbeider f.eks. ledende Ap-personer som Olav Brunvand, Gutorm Hansen og Knut Frydenlund med Sverre Stray, Erling Petersen og direktør Roem Nielsen. Beskyldningen fra Olav Brunvand kan vi ta med stor ro.

Torbjørn BERNTSEN, stortingsmann, medlem av Folkebevegelsens råd:

— Jeg vet ikke hvem som er fagorganisasjonens motstandere her hjemme. Rent skjematisk har vi alltid betraktet Arbeidsgi-

verforeningen og de krefter som horer til der som vår motpart. EEC-motstanderne i Arbeiderpartiet er ikke alliert med disse kreftene, det er derimot Brunvand. Han befinner seg — om ikke i et organisatorisk, så iallfall i et åndelig fellesskap med disse.

Vi har aldri betraktet hverken Bondelaget, Bonde- og Smårukarlaget eller Fiskarlaget som arbeiderbevegelsens fiender.

I Folkebevegelsen arbeider EEC-motstanderne innen A-partiet med vanlige folk, arbeidere, fiskere, jordbrukere og intellektuelle.

Brunvand slenger ut en løs påstand som bare slår tilbake på ham selv. Vi er enige med bønder, fiskere og storparten av de fagorganiserte i EEC-saken. Meningsmålingene viser at vi også er på parti med majoriteten av Arbeiderpartiets velgere. Det er ikke Brunvand.

Hvem hjernevasker hvitest?

Om kampen for EEC-medlemskap sa presidenten i Norges Industriforbund Jens Hallvard Bratz, før jul:

— Vi kommer for fullt ganske snart. —

Det er et løfte som holdes. Industriforbundet, Rederforbundet og Bankforeningen satser nå for fullt på medlemskap, og

Europabevegelsen er deres profet.

Det er nå kjent at Europabevegelsen har tatt i bruk profesjonister i kommersiell reklame. Det er utarbeidet en serie to-siders fargeannonser som kommer i våre største ukeblad.

At EEC-debatten bringes ned på «en ring av selvtilitt»-nivået,

styrker ikke tilliten til de metoder markedstilhengerne tar i bruk.

En av annonsene, som vil komme om noen uker, spiller på frykten for arbeidsledighet (alltid en hendig trusel å ty til fra arbeidsgiversiden): Bildet viser en fornøyd mann med kaffekopp. Teksten lyder: «Det er godt å

kunne få hvile, så lenge det er frivillig. . . . Det er verre når hvilen blir påtvunget fordi det ikke finnes arbeid å få.» — «Hvis vi i den kommende folkeavstemningen ikke melder Norge inn i Europa, vil store deler av vår eksport til bl.a. England stå i fare» — — «Mer skal det kanskje ikke til for at mange verksteder og fabrikker må inn-

skrenke sin drift eller stenge porten.»

En skal likevel ikke undre seg så mye over at Europabevegelsen nå forsøker nye veier og vil selge sin oppfatning som såpepulver (hver av annonsene koster 20.000 pr. blad). I den politiske debatt har bevegelsen etter hvert mistet retten til å bli tatt alvorlig.

Tillitsmenn: Medlemskap må hindres

En deputasjon av faglige tillitsmenn oppsøkte mandag 17/1 statsminister Bratteli med følgende henstilling:

Til Den norske regjering. Undertegnede faglige tillitsmenn vender seg med dette til vår regjering med følgende:

Det er en kjent sak at spørsmålet om norsk medlemskap i Fellesmarkedet og den linje som er fulgt av landets myndigheter, en linje som bygger på tilknytning til EEC på grunnlag av søknad om fullt medlemskap og anerkjennelse av Romatraktatens prinsipper, gir grunn til stor bekymring for landets framtid blant lønnsstakerne i vårt land.

Sakens behandling i våre organisasjoner og på arbeidsplasser viser en meget sterk reaksjon mot tilslutning til EEC.

Arbeiderne og funksjonærene i vårt land er overbevist om at den politikk som bygger på

Romatraktatens prinsipper med fri kapitalbevegelse, fri etableringsrett og fritt arbeidsmarked og med overføring av myndighet til EEC-organene i Bryssel, er i strid med deres og nasjonens interesser.

Romatraktatens prinsipper ivaretar de europeiske storkonsernernes interesser, og arbeiderbevegelsens sysselsetningspolitikk vil dermed komme i stor fare.

Landets lønnsstakere, jordbrukere og fiskere erkjenner at medlemskap i EEC vil bli en trussel mot deres levevilkår. Den norske Regjeringens jordbruksforhandlinger med Fellesmarkedet viser at medlemskap vil føre til stigende matvarepriser i Norge. Husleie i nye boligbygg vil ytterligere stige.

Ut fra disse kjennsgjeringer gir vi vår fulle tilslutning til de "Felles mål" som ti lands-

omfattende organisasjoner og tretstisju stortingsrepresentanter har gått sammen om, der blant annet Stortinget blir bedt om "å endre siktemålet for tingingane med EF frå fullt medlemskap til tingingar om avtaler som fremjar samarbeidet mellom Noreg og EF på avgrensede område, og som på same tid kan tena til å styrkja samarbeidet mellom sjølstendige land i det internasjonale samfunne".

Det må hindres at livsviktige politiske avgjørelser blir overført fra Stortinget til overnasjonale organer som står det norske samfunn og vår historiske tradisjon fjernt og fremmed.

Oslo, 17. januar 1972. Deputasjonen av faglige tillitsmenn:

Ole Flesvig, Viseformann i Norsk Arbeidsmandsforbund, Jan Berg, Klubbformann i

Trykkeriklubben, Grøndal & Søn.

Peder Berntzen, Formann i Oslo Bokbinderforening.

Egil Bråten, Formann i Tømmerernes forening.

Rolf Dahl, Formann i Blikkenslagernes og Taktekkernes forening.

Kjell Fiskerud, Klubbformann ved ASEA-Per Kure.

Erling Hansen, Redaktør, Norges Handels- og Kontorfunksjonærens forbund.

Pål Lynne Hansen, Klubbformann ved Fabritius Fellesklubb.

Charles Jensen, Formann i Rørlagernes Fagforening.

Trygve Johnsen, Klubbformann ved NEBB.

Ragnar Kalheim, Fellestillitsmann ved Akerkonsernet.

Arvid Kokaas, Klubbformann ved Standard Telefon og Kabel-fabrikk.

Johan Larsen, Klubbformann ved Støperiklubben, Strømmens Stål.

Ove Larsen, Klubbformann ved Nyland Vest.

Edvin Lyberg, Formann i Film og Teaterteknisk forening.

Olav Minothi, Formann i Malersvennernes forening.

Kjartan Olsen, Formann i Oslo og Omegn Arbeidsmannsforening.

Harry Pedersen, Sekretær i Norsk Grafisk Forbund.

Karine Pedersen, Formann i Oslo Rengjøringskvinneres forening.

John Sand, Formann i Oslo Typografiske forening.

Nils Simonsen, Klubbformann i Aftenpostens trykkeriklubb.

John Stene, Klubbformann ved Kværner Brug.

Finn Erik Thoresen, Formann i Oslo Litograf- og Kjemigrafiforening.

KLIPP UT

Sendes til Folkebevegelsen mot medlemskap i EEC, postboks 515, Sentrum, Oslo 1.

Jeg ønsker medlemskap i Folkebevegelsen

Jeg ønsker tilsendt materiell fra Folkebevegelsen

Navn:

Adresse:

Poststed: Tlf.:

Aksjemeglernes marked

Ikke overraskende går norske aksjemeglere inn for EEC. I et intervju med Næringsrevyen uttaler en av dem følgende: "SPØRSMÅL: Bør børs-systemet forandres ved eventuelt EEC-medlemskap?"

SVAR: Slik som omsetningen er i dag er systemet brukbart, bortsett fra at det kunne vært

ønskelig med en mer sentral kursfastsettelse for etterbørs. Med et eventuelt medlemskap i Fellesmarkedet, må vi regne med at det blir en god del interesse fra utlandet for kjøp av norske aksjer på grunn av de frie kapitaloverførselsene. I det hele tatt

tror jeg at omsetningen vil øke etter hvert, og da blir det kanskje en del som må forandres."

Ikke merkelig at meglere, skipsredere og andre kapitalsterke minoriteter satser store summer for å presse oss inn i EEC.